

Det andet, jeg synes man godt kunne have diskuteret, er, hvorvidt den personkreds i det offentlige, man ønsker aktindsigt i, ikke også på en eller ande måde burde være begrænset i forhold til den sag, man er involveret i. Jeg kender en konkret sag fra en kommune, kaldt den X-købing, hvor en borger beder om at få aktindsigt i en bestemt sag. Borgeren ønsker at få aktindsigt om alle offentligt ansatte, der har haft med sagen at gøre, herunder de rådhusbetjente, som har båret sagen fra et kontor til et andet kontor.

Så man kan nok begynde at diskutere, om ikke man er ved at være nået derud, hvor der er grænser for, hvad man bør give aktindsigt i. Men det er ikke diskuteret i forslaget her.

Det er nogle ting, som vi ikke er helt tilfredse med, og som jeg vil påpege i forhold til forslaget, som vi i øvrigt er ganske positive over for, for vi synes egentlig, ministeren er landet rimelig heldigt på begge ben med det her forslag.

F.eks. undrer det os lidt, og det synes vi ville være en diskussion værd, at det kun er i forhold til disciplinærsager for chefstillinger, man går ind og siger, der er aktindsigt. Hvorfor skal det kun være på chefniveau? Hvis nu, det lige præcis er den person, der har haft med min sag at gøre, som har haft en disciplinærsag, som kan være af afgørende betydning for at forstå, hvordan min sag har udviklet sig, hvorfor skulle man så ikke have aktindsigt i den sag, uanset hvor mange stjerner den pågældende ansatte i kommunen har på skulderen?

Men ellers må vi fra Fremskridtspartiets side sige, at vi er tilfredse med, at visse ting bliver taget ud af personalemapperne, inden man begynder at fotokopiere og sende dem rundt.

Som sagt var der tre små ting her, som vi synes var værd at diskutere videre, men generelt er vi positive over for forslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Helt generelt har Enhedslisten den opfattelse, at der er for meget hemmelighedskræmmeri i samfundet, og derfor går vi også ind for større åbenhed, hvad enten det angår dommernes biindtægter, det angår folketingsmedlemmernes økonomiske forhold, eller det angår private eller halvprivate selskabskonstruktioner. På den baggrund er det selvfølgelig også klart, at vi opfatter lov om offentlighed i forvaltningen som en vigtig demokratisk landvinding.

Når vi alligevel er åbne for at diskutere ændringer, så skyldes det selvfølgelig, som vi

har hørt, at der er eksempler på hetz og urimelig udhængning af enkelte offentligt ansatte.

Men vi synes også, det er vigtigt at slå fast, at hovedproblemet ikke har ligget i selve offentlighedsloven, men i den måde, den er blevet forvaltet på. Alt for mange steder har man brugt personalemapperne som rodeskuffer for alle mulige oplysninger, som så er blevet udleveret, når der er blevet søgt aktindsigt. Derfor kunne mange problemer løses ved en generel oprydning i personalemapperne og en udleveringspraksis i overensstemmelse med den nu gældende lovgivning.

På trods af det mener vi, at det er vigtigt at slå fast, at offentligt ansattes privatadresse, telefonnumre, samlivsforhold, ferieplaner er uden interesse for offentligheden, og det er derfor rigtigt, som det foreslås, at de ikke skal udleveres i forbindelse med aktindsigt.

Men vi mener, at betænkningen fra den nedsatte arbejdsgruppe går langt ud over disse nødvendige justeringer i sin måde at præsentere tingene på. Det fremgår tydeligt af arbejdsgruppens egen sammenfatning af sine overvejelser.

For det første starter man med at slå fast, at de ændringer, man foreslår, ikke bryder med væsentlige principper bag offentlighedsordningen. Men så er der altså tale om principper om end af mindre væsentlig karakter, man bryder med, efter arbejdsgruppens mening.

For det andet vender man, når det gælder personalesager, offentlighedslovens princip 180 grader. Fra at princippet har været det i § 1, at loven gælder for al virksomhed, der udøves af den offentlige forvaltning, så skal princippet fremover være, at loven som udgangspunkt ikke gælder for personalesager.

Og endelig og mest alvorligt: For det tredje skrives i sammenfatningen, at ved vurderingen af, hvilke oplysninger i personalesager der bør være omfattet af loven, tager arbejdsgruppen som sit principielle udgangspunkt, at der skal være tale om oplysninger, som kan offentliggøres uden væsentlig skadevirkning for de ansatte eller for den pågældende ansættelsesmyndighed. Jeg gentager: kan offentliggøres uden væsentlig skadevirkning for de ansatte eller for den pågældende ansættelsesmyndighed.

Efter Enhedslistens opfattelse er denne måde at anskue tingene på dybt betænkelig. Det kan aldrig være et principielt udgangspunkt, om offentliggørelse af en given oplysning kan skade en ansat eller endnu mindre en ansættelses-